ΕΤΟΣ 'Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 23 'Ιανουαρίου 1894 'Αριθ. 336

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε' καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τί ἀναγινώσκουν αἱ Ἑλληνίδες; — Ἐπιστολὴ περὶ τοῦ Ἀσύλου. (Ὑπὸ κ. Μαρίας Δελφοῦ). — Ἰσαβέλλα Θεοτόκη Δ'. — Ὁ τυφλὸς μουσικός. (Ποίημα ὑπὸ δος Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Ἓν ἔργον Ἑλληνίδος τῆς Κύπρου. — Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος — Ποικίλα: Ἀλληλογραφία. — Στρατιωτικὴ Ἕνωσις. — Συμβουλὴ-Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλίς.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΙ ΑΝΑΓΙΝΩΣΚΟΥΝ ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

Ζήτημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος ἀπασχολεῖ κατ' αὐτὰς τὸν φιλολογικὸν κόσμον τῶν Παρισίων. Ποίους συγγραφεῖς ἀναγινώσκουν καὶ προτιμοῦν αἱ γυναῖκες τῆς Γαλλίας, ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις, ἣν ἔθεσε τὸ Φιγαρώ.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη μὲ ἐνέβαλεν εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις. Ἐὰν ἠρωτῶντο καὶ αἱ Ἑλληνίδες ποίους συγγραφεῖς Ἕλληνας προτιμοῦν, τί θὰ ἀπήντων; Θὰ εὕξευραν κἂν τὰ ὀνόματα τῶν εὐαρίθμων, ἔστω, Ἑλλήνων συγγραφέων; Ἀνέγνωσάν ποτε Ἑλληνικόν τι ἔργον, ὅσον ὡραῖον, ὅσον ἐπαγωγὸν καὶ ἂν ἦναι; Ἢ μᾶλλον ἠσθάνθησάν ποτε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναγνώσεως; Πόσαι ἄρα εἶναι αἱ οἰκίαι ἐκεῖναι, εἰς ἃς δύναταί τις νὰ εὕρῃ βιβλία, πλὴν τῆς σκωληκοβρώτου γραμματικῆς καὶ τοῦ ἐκφυλλισμένου συντακτικοῦ, τῶν μόνων τούτων ἐναπομεινάντων λειψάνων τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως καὶ ἀναπτύξεως; Πόσαι εἶναι αἱ οἰκογένειαι, πόσοι οἱ πατέρες, οἵτινες εἰς τὸν προϋπολογισμὸν τῶν ἐτησίων δαπανῶν των σημειοῦσι καὶ κονδύλιον ἀγορᾶς βιβλίων, δι' ὧν θὰ ἐπλουτίζετο ἡ διάνοια, θὰ ἀνεπτύσσετο ἡ κρίσις, καὶ θὰ διεπλάσσετο τὸ ἦθος τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων των; Ἐρωτήσατε τοὺς ἐκδότας καὶ συγγραφεῖς Ἑλληνικῶν φιλολογικῶν ἔργων, καὶ θὰ λάβητε τὴν στερεότυπον ἀπάντησιν: Ἐπωλήθησαν τέσσαρα ἢ πέντε ἢ δέκα κατὰ μέγιστον ὅρον. Ἐνθυμοῦμαι ποτὲ ὅτι ὁ ἀοίδιμος φίλος μου καὶ τῶν γραμμάτων πρύτανις Ραγκαβῆς μοὶ ἔλεγεν: *Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιολογίας μου εἰσέπραξα τέσσαρας δραχμάς.*

Ἀλλ' ἄρα καὶ οἱ ἄνδρες μας, οἱ σοφοὶ ἐπιστήμονές μας, οἱ ἀνὰ ἑκατοντάδας ἐκ Γερμανίας καὶ Γαλλίας μὲ μεγάλα διπλώματα καὶ πομπώδεις τίτλους ἐπανερχόμενοι ἀναγινώσκουν ποτέ; Καὶ ἐὰν εὑρίσκουν τοὺς ἀξιολόγους νεωτέρους συγγραφεῖς μας πολὺ μικρούς, πολὺ ἀσήμους, πολὺ ἀδυνάτους διὰ τὴν μεγάλην *σοφίαν* των, παρακολουθοῦν τοὐλάχιστον τὴν ξένην φιλολογίαν, καὶ ἔχουν κἂν τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν τῆς πνευματικῆς κινήσεως καὶ προόδου τῶν ἄλλων λαῶν;

Δυστυχῶς ὄχι! Εἶναι εὐάριθμοι αἱ ἐξαιρέσεις εἰς τὸν κανόνα τοῦτον. Διὰ τοὺς πολλούς, τοὺς οὐδέποτε ἀναγνώσαντας καλόν τι ἔργον, πᾶν φιλολογικὸν προϊὸν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, μόνον διότι δὲν εἶναι γραμματικὴ ἢ συντακτικόν, ἢ τοὐλάχιστον ἱερὰ ἱστορία βαπτίζεται ἀνιλεῶς μὲ τὸν τίτλον τοῦ *ψυχοφθόρου μυθιστορήματος.*

Καὶ οὕτω μένομεν γυναῖκες καὶ ἄνδρες μὲ τὴν σχολικὴν ἡμιμάθειαν καὶ σχολαστικότητα μακρὰν πάσης πνευματικῆς δράσεως, ἄξεστοι τὸ ἦθος, τὰς ἰδέας καὶ τὰ αἰσθήματα, μὲ κεφαλὰς στενάς, μὲ καρδίας ἀσφυκτικῶς πεπιεσμένας. Αἱ οὕτω ἐστερημέναι εὐγενεστέρων καὶ ὑψηλοτέρων βλέψεων κυρίαι σκιαμαχοῦσι μὲ φανταστικὰς δυστυχίας καὶ παραλόγους ὀνειροπολήσεις, εἰς μόνον τὸ τρυφερὸν ζήτημα τῆς πολυτελείας καὶ τῶν ὑπηρετριῶν καταναλίσκουσαι τὰς ὥρας των. Οἱ κύριοι φυτοζῶσι μὲ τοὺς ὑψηλοὺς πίλους ἐπὶ τῆς κενῆς ἰδεῶν κεφαλῆς, μὲ τὴν προικοθηρίαν ὡς σαγίδα σωτηρίας, καὶ τὴν ἐξαχρειωτικὴν πολιτικήν, ὡς μέσον χρηματισμοῦ. Οἱ δὲ φιλόλογοι μας ἀφίνουσι τὸν μόλις ἀναθρώσκοντα σπινθῆρα τοῦ πνεύματος καὶ τῆς φαντασίας των νὰ σβεσθῇ, πνιγόμενοι ἐν τῷ βορβόρῳ τούτῳ τοῦ ὑλισμοῦ, μὲ τὴν ἀπογοήτευσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ μὲ τοὺς στομάχους σχεδὸν κενούς.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΩΝ ΥΠΗΡΕΤΡΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΔΩΝ

Αλεξάνδρεια, 16]28 Δεκεβρίου 1893.

Καλὰ Χριστούγεννα

Τώρα ὅπου αἱ ἑορταὶ πλησιάζουν καὶ αἱ ἐργασίαι μετριάζονται, ἕκαστος εὑρίσκει καὶ τὸν ποθητὸν ἐκεῖνον καιρόν, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ διαθέσῃ εἰς διαφόρους μικρὰς ἐνασχολήσεις, διασκεδαστικὰς μὲν ὁ ἔχων διάθεσιν καὶ δυνάμενος νὰ διασκεδάζῃ, μελαγχολικὰς δὲ μᾶλλον, ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁποῖον σκεπτικισμὸν ἄωρον καὶ βαθὺν ἡ τύχη καὶ αἱ περιπέτειαι ἐδώρησαν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος καθήμενος ἐπὶ τῆς γωνίας τοῦ σοφᾶ ἢ ἀναπαυτικοῦ καθίσματος, συναθροίζει τὰς πρὸ πολλοῦ ἐν ἀταξίᾳ καὶ παραζάλῃ σκέψεις καὶ συγκινήσεις του καὶ δίδει εἰς αὐτὰς τὰς οἰκείας θέσεις.

Ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἀναπαύσει ἐξετάζει τὸν ἐγκέφαλον καὶ τὴν καρδίαν του, καὶ τοιουτοτρόπως ἀτενίζων πάντοτε ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου διέρχεται τὰς προσφιλεῖς ἐκείνας στιγμάς.

Ταῦτα μοὶ εἶπεν ἡ φίλη μου Α., ὅτε ἀπροόπτως εἰσῆλθον πρὸς ἐπίσκεψίν της, ἀναγκασθεῖσα νὰ ἐξομολογηθῇ, ὅπως μὲ ἱκανοποιήσῃ διὰ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχήν της.

— Δὲν ἀμφιβάλλω τότε, ὅτι εὑρίσκεσο ἐν μέσῳ τῶν προσφιλῶν στιγμῶν σου, ὥστε ἀπέρχομαι· καὶ ἐπανέλαβον τὸ ἐπανωφόριόν μου, ὅτε πλήρης συγκινήσεως μοὶ λέγει:

— Ὄχι, μεῖνε, σὲ παρακαλῶ, ἀφοῦ παρὰ τὴν συνήθειάν σου ἦλθες τοιαύτην ὥραν· ἴσως πρέπει νὰ σὲ συμβουλευθῶ διὰ πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐσκέφθην· πρόκειται νὰ λάβω τὴν γνώμην σου περὶ τολμηρᾶς ἀποφάσεως.

— Τολμηρᾶς!

— Τολμηρᾶς δι' ἐμέ!

Σοὶ εἶπον, ὅτι διέταξα τὰς ἰδέας μου πρὸ ὀλίγου, ἐξήγαγον δὲ πολλὰ πορίσματα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὴν ἀπόφασιν νὰ γράψω κάπου περὶ θέματος, τὸ ὁποῖον ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς εὑρίσκω θεάρεστον καὶ μέγα, ἀφ' ἑτέρου τὸ φαντάζομαι ἀσήμαντον καὶ δύσκολον.

Δύο περιγραφαὶ παρετήρησα ὅτι κατέχουν ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν διάνοιαν καὶ τὴν καρδιά μου.

Τὸ «Φιλὶ» τοῦ Ψυχάρη καὶ ἡ περιγραφὴ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἀσύλου τῶν ὑπηρετριῶν τῆς Παρρέν. Τόσον ἠννόησα, τόσον συνησθάνθην τὰς δύο αὐτὰς περιγραφὰς ὥστε μοὶ φαίνεται, ὅτι ἀξίζει κάτι περισσότερον, ὅτι ἔχω κάποια δικαιώματα καὶ ἐγὼ νὰ ἐπιφέρω γνώμην καὶ ἀπεφάσισα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ὥραν νὰ γράψω καὶ ἐγὼ τῆς κ. Παρρὲν τὴν γνώμην μου.

Ἐφαντάσθης, ἀγαπητή μου, καὶ σὺ τὰς ἐξόχους ἐκείνας κυρίας ἐν μέσῳ ὑπηρετριῶν διδασκούσας, συγκινούσας καὶ ὡς ἄλλας μητέρες περιμενώσας περὶ αὐτῶν· καταλαμβάνεις εἰς ὁποῖον ὕψος αἰσθημάτων εὑρίσκονται αἱ ἀριστοκράτιδες αὐταὶ γυναῖκες, ὁπόταν τὸν δίσκον τείνουν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ὑπὲρ τῶν θετῶν θυγατέρων των;

Σκέψου τὴν ἐκεῖθεν ἐξερχομένην ἢ φοιτῶσαν ὑπηρέτριαν καθαρείαν, σεμνήν, δυναμένην νὰ ἐννοῇ τὰς συμβουλὰς καὶ τὸ πνεῦμα τῆς κυρίας της. Φαντάσου την κατὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς της καθημένην μὲ ἐργόχειρόν τι καὶ βιβλίον ἀνάλογον τῶν ἰδεῶν της ἀναγινώσκουσαν! Ὁποῖον εὐάρεστον θέαμα διὰ τὴν δέσποιναν, ὁποία ἀπόλαυσις διὰ τὰ τέκνα, καὶ τί χαρὰ διὰ τὴν κόρην ἐκείνην, ἥτις δύναται ν' ἀναγινώσκῃ καὶ ἠθικοποιῆται ἐκ τῆς ἀναγνώσεως.

— Ὦ βεβαίως, τοῦτο μοὶ φαίνεται θὰ συνεπλήρου τὸν παράδεισον, ὃν ἑκάστη οἰκογένεια ἀνεπτυγμένη συγκροτεῖ.

— Ἀλλὰ δὲν εὑρίσκεις ἐδῶ τι, τὸ ὁποῖον νὰ παρουσιάζῃ μεγάλας δισκολίας, καὶ νὰ κινδυνεύσῃ νὰ μετατρέψῃ μίαν ὑπηρέτριαν εἰς κωμικοτραγικὴν δέσποιναν, ρωμαντικὴν δεσποινίδα ἢ κυρίαν τῆς γραφίδος καὶ τοῦ βιβλίου;

— Δὲν σ'ἐννοῶ κατόπιν τῆς ἀνωτέρω ἀναπαραστάσεώς σου.

— Πῶς! δὲν μαντεύεις ὅτι τὰ ἀκατάλληλα βιβλία, τὰ ὁποῖα θ'ἀναγνώσουν ἐλλείψει ἄλλων, δύνανται νὰ τὰς καταστρέψουν; Ἕκαστος ἄνθρωπος εὑρίσκει εὐχαρίστησιν εἰς ὅ,τι εἶναι, καὶ νὰ μένῃ ὅ,τι εἶνε, ὅταν τῆς θέσεώς του θέματα ἀναγινώσκει· ποῦ λοιπὸν θὰ εὕρῃ ἡ ὑπηρέτρια τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναφέρῃ τί ἔκαμεν ἡ καλὴ Σταμάτα, πῶς ἐτιμωρήθη ἡ γλωσσοῦ Σοφιὰ ἢ ἡ ἄσπλαγχνος Κατίνα! Ποῦ θὰ εὕρῃ καὶ αὐτὴ ἰδιαιτέραν πνευματικὴν τροφήν, τὰς ἱστορίας ἐκείνας, ἃς ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς λυχνίας τοῦ δωματίου της θὰ ἀναγινώσκῃ, καὶ ἔπειτα ἀφοῦ τὸ θέσῃ ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της κοιμηθῇ καὶ ἐξυπνήσῃ μὲ περισσότερον θάρρος, περισσοτέραν ἀγνότητα;

Ἰδοὺ ἡ τολμηρὰ ἰδέα μου. Νὰ εἰπῶ τῆς κυρίας Παρρὲν ὅπως ἐνεργήσῃ περὶ τούτου.

Βιβλιάριον μὲ χαρούμενον ἁπλοῦν ἐξώφυλλον, μὲ μεγαλούτσικα γράμματα, νὰ ταῖς λέγῃ ἱστορικὰ ὑπηρετριῶν, παθήματα, προτερήματα, συμβουλάς, ἀγροτικὰς σκηνάς, ἀποχωρισμοὺς τῶν γονέων των, καὶ τέλος τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἀμείβουσαν διὰ τὰς καλὰς πράξεις καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος.

Αὐτὰ πιθανὸν παρὰ πολλῶν ἤδη νὰ ὑπεβλήθησαν, ἴσως εἶναι τι ἀπραγματοποίητον ἢ περιττόν, ἐν τούτοις ἐγὼ θὰ τὰ γράψω εἰς τὴν ἀξιοθαύμαστον αὐτὴν λογίαν κυρίαν, ἥτις μαγεύει, συγκινεῖ, ὅσον ἡ ἁρμονικωτέρα μουσική, ὡς ἡ θαυμασιωτέρα φύσις.

Ὅλα αὐτὰ θὰ τῆς γράψω, ἀλλ' ἀμφιβάλλω, ἂν ὅπως σοὶ τὰ εἶπον τὰ ἐνθυμηθῶ, ἔχω τὸ ἐλάττωμα τοῦτο ὡς ἄπειρος.

— Ἂν θέλῃς, ἀναλαμβάνω νὰ περιγράψω ὁλόκληρον τὴν συνομιλίαν μας.

— Ἂς εἶναι, γράψε, πρόσθεσε ὅτι ἀμφότεραι τῇ εὐχόμεθα τὸ νέον ἔτος τρισεύδαιμον, ὅπως αὐτὴ ἡ ἰδία τὸ φαντάζεται.

Μαρία ἀδελφοῦ
Α.

ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΘΕΟΤΟΚΗ

Ε.'

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς δημοσιεύσεως τοῦ λευκώματος τῆς Ἰσαβέλλας, τοῦ πρώτου τούτου φιλολογικοῦ ἔργου της, προστίθεται εἰς τὸ ἀκτινωτὸν πλαίσιον τοῦ σπανίου κάλλους καὶ τῆς πρωτοφανοῦς διαλεκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως θαλερὸς στέφανος δάφνης. Ἐστεμμένη δι' αὐτοῦ ποιεῖται τὴν εἴσοδόν της ἐν τῷ ἐκλεκτῷ κύκλῳ τοῦ ἐκεῖ συγγραφικοῦ κόσμου, τυχοῦσα νέων τιμῶν, νέας δόξης, νέων θυμιαμάτων.

Τὸ ἔργον της, χωρὶς νὰ ἔχῃ μεγάλας φιλολογικὰς ἀξιώσεις, ἔτερψε διὰ τὸ εὐφυὲς καὶ δηκτικὸν καὶ πλῆρες Ἀττικοῦ ἅλατος ὕφος, καὶ διὰ τὴν τολμηρὰν ἀποφασιστικότητα τῶν χαρακτηρισμῶν. Γράφουσα τὰς βιογραφίας φίλων καὶ οἰκείων της, ἐν τῇ ζωῇ ἔτι εὑρισκομένων, ἠναγκάζετο βεβαίως νὰ συγκρατῇ πολλὰς τῶν ἰδεῶν καὶ σκέψεών της, νὰ ἀποφεύγῃ τοῦ νὰ ἐξετάζῃ τὰ βιογραφούμενα πρόσωπα ἀνὰ πάντα τὰ σημεῖα τοῦ βίου των, κωλυομένη εἰς τοῦτο, ὑπὸ τῆς εἰς πάντα συγγραφέα, ἰδιαίτατα δὲ εἰς γυναῖκα ἐπιβαλλομένης ἀβρότητος.

Μόνον αἱ τέσσαρες ἀνώνυμοι βιογραφίαι ἦσαν πως πληρέστεραι, ἰδίᾳ δὲ ἡ κυρίας τινός, ἧς ἡ εἰκὼν παρίσταται κεκαλυμμένη μὲ πυκνὴν καλύπτραν, μὲ τίτλον: *Μὲ ἀδικεῖ ὁ πέπλος.*

Τόσον τὸ ἔργον της ὑπῆρξε καλόν, ὥστε νὰ ἐπαινεθῇ εἰλικρινῶς καὶ ὑπὸ τῆς τότε ἐξόχου συγχρόνου της μεγαλοφυοῦς ἐνετίδος, Giustina Michiel, τῆς συναγωνιστρίας ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς προόδου, καὶ ὑπεροχωτέρας ταύτης κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν. Ἐν ἐπιστολῇ τῆς Michiel πρὸς τὸν Bettinelli εὑρίσκομεν τὴν φράσιν: *Ἀναγνώσατε τὰς βιογραφικὰς εἰκόνας τῆς Ἰσαβέλλας. Θὰ αἰσθανθῆτε πολλὴν εὐχαρίστησιν. Εἶναι πλήρεις ἀγχοινίας, χάριτος καὶ ἠρτυμέναι μὲ ἀληθὲς ἀττικὸν πνεῦμα.*

Τοὺς ἐν Βερώνῃ δὲ σοφοὺς τόσον κατέπληξε τὸ ὡραῖον φιλολογικὸν τῆς Ἰσαβέλλας ἔργον, ὥστε πολλοὶ ἐξ αὐτῶν μεσκιωνικῶς σκεπτόμενοι ἤρξαντο ψιθυρίζοντες ὅτι συγγραφεὺς αὐτοῦ ἦτο ὁ Pindemonte. Ἡ Ἰσαβέλλα κολακευθεῖσα διὰ τὴν διάδοσιν ταύτην ἔγραφε τότε πρὸς τὸν σοφὸν φίλον της: *ὅτι τοῦτο ἦτο ὁ μέγιστος καὶ τιμητικώτατος τῶν ἐπαίνων τοῦ ἔργου της.* Εἰς ὃ ὁ ἱππότης ποιητὴς ἀπήντα: *Εἶναι ὁ μόνος ἔπαινος, ἀφοῦ θέλετε νὰ τὸν ἀποκαλεῖτε οὕτω, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοῶ.*

Τὸ πρῶτον της τοῦτο σύγγραμμα ἡ Ἰσαβέλλα ἀφιέρωσε εἰς τὸν ἑπταετῆ τότε υἱόν της Guiseppino Albrizzi, ὃν ἠγάπα μέχρι λατρείας, καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέτρεφε καὶ ἐξεπαίδευεν, ὡς τοιαύτη μήτηρ γινώσκει νὰ ἀνατρέφῃ τὰ τέκνα της.

Τὸ ἔργον τοῦτο τῆς Τσαβέλλας διεδέχθη μελέτη ἐπὶ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῆς Vittoria Golonna, διασήμου εὐγενοῦς Ἰταλίδος, ταύτην δὲ πάλιν τὸ μέγιστον τῶν ἔργων της: *Περιγραφὴ ἔργων γλυπτικῆς καὶ πλαστικῆς τοῦ Ἄντων ου Καννόβα.*

Ὁλόκληρος ἡ φιλολογικὴ Ἰταλία ἀνεστατώθη ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει τοῦ νέου τούτου ἔργου τῆς Ἑλληνίδος λογίας. Οὐδεὶς σύγχρονος ἢ καὶ μεταγενέστερός τις Ἰταλὸς συγγραφεὺς ἤκουσε τόσα ἐγκώμια, τόσους ἐπαίνους, καὶ ἀνέπνευσε τόσον λιβανωτὸν θυμιαμάτων, ὅσον ἡ Ἰσαβέλλα.

Καὶ ὅμως τὸ ἔργον της ἐκεῖνο πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ τέλειον· Αὐτὴ ἡ ἰδία ἐν τῷ προλόγῳ της ὁμολογεῖ ὅτι στερεῖται τῶν *καλλιτεχνικῶν γνώσεων, αἵτινες ἀπαιτοῦνται, ὅπως κρίνῃ τις τὴν ἔνθεον τέχνην τῆς γλυπτικῆς καὶ ἀπέφυγε νὰ τὴν ἐξάρῃ ὑπὸ φόβου μὴ ὁμιλήσῃ κακῶς καὶ ἀνεπαρκῶς. Δοκιμάζω νὰ ἀπεικονίσω* (λέγει) *ἁπλῶς τὴν ἔκστασιν τῆς καρδίας μου, καὶ νὰ μεταδώσω καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τὴν συγκίνησιν, ἣν ἐγὼ ἠσθάνθην ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἔργων τούτων.*

Καὶ ἀληθῶς ὅ,τι αὕτη ἠσθάνθη θὰ ἦτο μέγα, ἀφοῦ ἐν ταῖς κριτικαῖς ταύταις μελέταις της, συγκρίνει τὸν Καννόβαν πρὸς τὸν Ζεῦξιν καὶ ἐπισωρεύει τοιαύτην πληθὺν ἐγκωμίων καὶ ἐπαίνων, ὥστε τὸ ἔργον της νὰ καταστῇ τόσον σχεδὸν δημοφιλές, ὅσον καὶ ὁ ἐπαινούμενος καλλιτέχνης.

Μόνος μεταξὺ τῶν φίλων της ὁ Οὔγος Φόσκολος, ἐνδοιάζων μεγάλως πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἔργου της τῇ ἔγραφε:

Μὴ δημοσιεύσητε οὔτε μίαν μόνην συλλαβήν, καλῇ τῇ πίστει, ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῆς γνώμης, ἣν οἱ ἄλλοι ἐκφέρουν ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Καννόβα. Ἀντλήσατε τὸ ἀληθὲς διὰ τῆς καρδίας σας, διὰ τῆς εὐφυΐας καὶ νοημοσύνης σας, δι' αὐτῶν τῶν ἰδίων ὀφθαλμῶν σας. Καὶ περαίνων προσθέτει: *Πιστεύσατέ με, τὰ συγγράματα δὲν ἐπιζῶσι ποτὲ τοῦ συγγραφέως, ἐὰν δὲν προδίδωσιν εὐθύτητα κρίσεως καὶ δύναμιν αἰσθηματικότητος, προκύπτουσαν ἐκ τῆς ἀληθείας. Οἱ φίλοι σας θὰ σᾶς ἐπαινέσωσι πάντοτε, θὰ σᾶς ἐπαινέσωσι βεβαίως, ἀλλ' ὄχι ὅταν σεῖς δὲν θὰ τοὺς ἀκούητε, ὅταν καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ φοβῆται τις τὰς κρίσεις τῶν ἀγνώστων.*

Ἴσως ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῶν γραμμῶν τούτων τοῦ αὐστηροῦ φίλου καὶ συμπατριώτου της, καὶ φοβουμένη μὴ περιπέσῃ εἰς σοβαρὰ καλλιτεχνικὰ σφάλματα περιωρίσθη ἐν τῇ κριτικῇ ταύτῃ μελέτῃ της εἰς ἀθρόα καὶ ὑπερβολικὰ ὑπὲρ τοῦ καλλιτέχνου ἐγκώμια καὶ εἰς τὴν μυθολογικὴν μᾶλλον ἢ καλλιτεχνικὴν ἀνάλυσιν τῶν ἔργων του.

Τόσον δ' εἶναι τοῦτο ἀληθές, ὥστε μεθ' ὅλον τὸν θ
τὸν ἐνθουσιασμόν, ὅστις εἶχεν ἀναπτυχθῆ περὶ τὸ ἔργον τοῦτο, ὁ Cicogna μέγας συγγραφεὺς τῆς Ἱστορίας τῆς Τέχνης λέγει περὶ τῆς κρίσεως τῆς Ἰσαβέλλας: *Ἡ συγγραφεὺς οὐδὲν ἄλλο ἔπραξε ἢ νὰ ἀντλήσῃ ἐκ τοῦ μυθολογικοῦ λεξικοῦ τὰς περιγραφὰς τῶν μυθολογουμένων θεοτήτων, τὰς ὁποίας ὁ Καννόβας ἀναπαρέστησεν ἐν τῷ μαρμάρῳ, ἀποφυγοῦσα νὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὴν ὡραίαν καὶ θαυμασίαν τοῦ καλλιτέχνου ἔμπνευσιν διὰ τὴν λεπτότητα καὶ δύναμιν τῶν γραμμῶν ἢ νὰ κάμῃ τὴν ἐλαχίστην τεχνικὴν αὐτῶν ἀνάλυσιν...*

Ἐν τούτοις τὴν γνώμην ταύτην φαίνεται ὡς διαψεύδων κατὰ τὸ 1811 ὁ θεματοφύλαξ τοῦ ἐθνικοῦ μουσείου τῶν Παρισίων Ennio Guirino Visconti, ὅστις ὑποδεχόμενος ἐν τῷ μουσείῳ μετὰ πάροδον ἐτῶν πολλῶν τὴν Ἰσαβέλλαν, τῇ λέγει: *Δὲν μετεβλήθητε ποσῶς, κόμησσα, ἀκριβῶς ὡς τὰ ὡραῖα ἀγάλματα, τὰ ὁποῖα τόσον θαυμασίως περιεγράψατε.* Ὁ δὲ Montanari ἐξαίρει ἀρκούντως τὸ ἔργον τῆς Θεοτόκη Albrizzi, ἐν τῷ ἀκολούθῳ ἐπιγράμματί του:

«Interprete fedel de sovrumani
Leggiadri e forti marmi Canoviani.

Ο ΤΥΦΛΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ

Μικρὸ δέμα κρατοῦσα 'ς τὰ χέρια
Καὶ μὲ βῆμα ἀργὸ περπατοῦσα·
Μὲ τὸ νοῦ μου ἀπάνου 'ς τὰ ἀστέρια,
Στὸ φεγγάρι, στὸν ἥλιο πετοῦσα.
Ἀλλὰ ξάφνου κοντά μου ἐκεῖ
Μελῳδία ἀκῶ θελκτική.

—

Ἕνας νεῖος — εἶν' παιδὶ λὲς ἀκόμα —
Σὰν ἀηδόνι οὐράνιο ψάλλει·
Καθισμένος 'ς τὸ κρύο τὸ χῶμα
Ἐπαινοῦσε τῆς φύσης τὰ κάλλη

Καὶ μὲ πόνο ἡ γλυκειά του φωνὴ
Τὸ ψωμάκι ζητᾶ σιγανή.

—

Λουλουδάκι χλωμό, μαραμένο
Μόλις ἔχει τὰ εἴκοσι χρόνια
Ἄχ! μὰ ἔχει τὸ βλέμμα σβυμένο
Μοιάζει ἄνοιξι μέσα στὰ χιόνια,
Μοιάζ' αὐγοῦλα χρυσῆ στὸ σκοτάδι,
Οὐρανὸ γαλανὸ μεσ' στὸν ἅδη.

—

«Λεημοσύνη, καλοὶ ἀφεντάδες,
Τὸ Θεὸ λεφτὸ ἕνα δανεῖστε·
Τὸ φτωχὸ λυπηθῆτε, κυράδες,
Τὸν τυφλὸ τὸν ἐπαίτη βοηθῆστε
Ἕνα μόνο, ἄχ! ἕνα λεφτὸ
Γιὰ ψωμί, γιὰ ψωμάκι ζητῶ.

—

Εἶν' ὁ κόσμος ὡραῖος ἀκόμα,
Σμαραγδένια ἡ χλόη ἀνθίζει,
Τ' οὐρανοῦ ζαφειρένιο ν' τὸ χρῶμα,
Λάμπ' ὁ ἥλιος, μοῦ λέν', καὶ φωτίζει,
Ντροπαλὴ ἀνατέλλ' ἡ αὐγή,
Μὲ λουλούδια στολίζετ' ἡ γῆ.

—

Δὲν τὰ βλέπει τῆς φύσης τὰ κάλλη
Καὶ μὲ γλῶσσα γεμάτη φαρμάκι
Ὁ τυφλὸς μουσικός, ὅπου ψάλλει
Σᾶς ζητεῖ τὸ ψωμί, τὸ ψωμάκι.....
Τί ψωμάκι! ὦ μὴ ἀρνηθῆτε!
Τὸν τυφλὸ μουσικὸ λυπηθῆτε!...»

—

Ἡ φωνή του μὲ πόν' ἀγροικιέται
Κ' ἕνας νειὸς σὰν ἐργάτης κτυμένος,
Ποῦ περνᾶ, τὴν ἀκούει καὶ πετιέται
Στὸν τυφλὸ μουσικό, δακρυσμένος.
Ἕνα ὄνομα λέει μὲ φιλιὰ
Καὶ τὸν κλεῖ στὴ θερμὴ τ' ἀγκαλιά.

—

Δὲν βαστῶ· μέσ στὸ δάκρυ πνιγμένη
Τὸν τυφλὸ μὲ τὸ φίλο τ' ἀφίνω
Μὰ πρὶν φύγω βαθειὰ λυπημένη
Τὸ λεφτό μου στὸ δίσκο του δίνω
Καὶ διαβαίνω χλωμή, σκεπτικὴ
Μὲ τὸ νοῦ 'στὴ γλυκειὰ μουσικὴ

—

Τὸ ξανθό, τὸ τυφλὸ παλληκάρι,
Ποῦ μὲ γλῶσσα γεμάτη φαρμάκι
Τραγουδοῦσε τῆς φύσης τὰ κάλλη
Καὶ μὲ πόνο ζητοῦσε ψωμάκι,
Δὲν ξαναείδα μὰ ἡ νειά του φωνὴ
Μ' ἀκλουθάει παντοῦ σιγανή.

Κρυσταλλία Χρυσοβέργη

Τὰς κάτωθι γραμμὰς φίλης καὶ αἰσθηματικωτάτης πατριώτιδος παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ προλόγου τοῦ κατ' αὐτὰς ἐκδιδομένου ὡραίου της ἔργου *Περὶ ἠθῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων ἐν Κύπρῳ.*

Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι τὸ σύγγραμμα τοῦτο θέλει τύχει ὑποδοχῆς ἀναλόγου πρὸς τὴν ἀξίαν του καὶ παρὰ τῶν συμπολιτίδων καὶ συμπολιτῶν της καὶ παρὰ παντὸς φίλου τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν κειμηλίων καὶ παραδόσεων.

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Καὶ πάλιν τὸ αἰώνιον παράπονόν της, ὡσεὶ μιγνυόμενον μὲ τοὺς συριγμοὺς τοῦ βορρᾶ, μὲ τὸν θροῦν τῶν ἐκπνεόντων φύλλων, μὲ τὸν μορμυρισμὸν τῆς πλαταγιζούσης ἤδη βροχῆς, μὲ τὸ περιδινούμενον καὶ ἐκσπῶν ἐπὶ τῆς ἀκτῆς κῦμα, ὑψοῦται καὶ καταπίπτει πλημμυροῦν τὴν ψυχήν μου δακρύων πικρῶν! καὶ ἐγείρομαι μετὰ ρίγους, ἀκροῶμαι, περιμένω ν' ἀκούσω καθαρά, καθαρώτατα, ὡς ἄλλοτε, τὴν ἐπιβάλλουσαν ἱερὰν φωνὴν τῆς πατρίδος μου «Κλαῦσον τὰ βάσανά μου».

Πρὸς στιγμὴν νομίζω ὅτι μὲ καλεῖ σφαδάζουσα φωνὴ καὶ τρέμω· ἀτενίζω εἰς τὸν καλυπτόμενον ὑπὸ μαύρων τιτανωδῶν σκιῶν ὁρίζοντα καί. Οὐρανέ! διακρίνω ὑπὸ τὴν μαύρην διαφάνειαν τῶν ἀλληλωθουμένων νεφῶν σκιὰν ἀνθρωπίνην, μελανὴν ὡς αὐτά, καὶ κατάστικτον ὑπὸ πληγῶν προσφάτων, καὶ ρεουσῶν ἔτι μελανόχρουν ὑγρόν. Ἐκείνη εἶνε, ἡ σκιὰ τῆς τλήμονος Κύπρου! οὔτε γονυπετῶ, οὔτε κραυγάζω. Τανύω μόνον τὰς ἀγκάλας μου, βωβὴ ζηρά, ὡς εἶνε Ἐκείνη, καὶ αἰσθάνομαι ὅ,τι ἐκείνη ἄλγος: θανατηφόρον, πίεσιν τοῦ στήθους τρομεράν, ὅτε ἀστραπή τις διασχίσασα τοὺς αἰθέρας καὶ σκοτίσασα τὴν ὅρασίν μου μ' ἔκαμε νὰ διακρίνω κάλλιον τὴν σκιάν της, ἐξαπλουμένην ἀπὸ τῆς δύσεως μέχρι τῆς ἀνατολῆς νωχελῶς παρὰ τὴν ΒΑ ἀκτὴν τῆς μεσογείου καταλουομένην ὑπὸ μυρίων φώτων, κεκαλυμμένην διὰ χλοώδους βασιλικῆς χλαμύδος καὶ ἔχουσαν διάδημα ἀστερολαμπές. Ἐκείνη ἦτο! ἡ βασίλισσα τῆς Μεσογείου, ἡ Κύπρος!

Παίζοντες οἱ ἔρωτες ἐκόσμουν διὰ ρόδων τὴν κεφαλήν της, μακρόθεν ὑψοῦντο βωμοί, ἑκατόμβαι ἐθύοντο, καὶ αἱ Μοῦσαι καθοδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ χρυσοχαίτου Ἀπόλλωνος ἔσπευδον κληθεῖσαι ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, ὅπου ὁ χορὸς τῶν θεῶν ἔμελπε τὸ Κύπριον περιπαθὲς ᾆσμα, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν πέριξ κελαρυζόντων ὑδάτων, ᾀδόντων ζεφύρων καὶ πτηνῶν. Καὶ οἱ ἡμίθεοι αὐτόχθονες κάτωθεν μὴ ὑστεροῦντες τῆς εὐθυμίας τῶν θεῶν, νεαροὶ καὶ σφριγόντες, μόλις ἐπιστεφόμενοι τὸ χεῖλος ὑπὸ τῶν δροσερῶν ἰούλων ἐτέλουν τὰς μνηστείας των, ᾄδοντες τοὺς γάμους των, τὰς ἀπαρχὰς τοῦ τρυγητοῦ, τοῦ θέρους ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν εὐσταλῶν συνεσταλμένων συντρόφων των νεανίδων καὶ γυναικῶν. Οἱ γέροντες καὶ αἱ πρεσβῦτιδες κύκλῳ καθήμεναι διηγοῦντο παραμύθια ἢ ἡρωϊκάς τινας πράξεις, εὐφυολογοῦντες διὰ παροιμιῶν καὶ λογοπαιγνίων. Καὶ ἐν τῇ ἐκστάσει ταύτῃ τῇ μεθυστικῇ, φερομένη ἐπὶ τῶν πτερύγων τῆς φαντασίας διῆλθον τὰ πλεῖστα μαγικὰ τοπία τῆς φωτολουμένης πατρίδος μου, ἅτινα ἐν διαφόροις ἐποχαῖς ἐπεσκέφθην, καὶ ἐτήρησα ζῶντα καὶ δρῶντα ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἐσύγχησά ραχαίας ἐποχὰς μὲ μεταγενεστέρας, ἐφαντάσθην, οἷα ὑπῆρξέ ποτε ἡ πατρίς μου, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν ἀντικα τασταθέντων ὑπὸ τῆς λατρείας τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ ὀλυμπίων καὶ ἡμιθέων, συνέλεξα τὰ λείψανα πασῶν τούτων τῶν ἐποχῶν μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαβείας καὶ ἀκριβείας, ἠδυνήθην τέλος νὰ κλαύσω, νὰ κινηθῶ καὶ νὰ καθίσω πρὸ τοῦ γραφείου μου, νὰ

γράψω, νὰ διατυπώσω τὰς ἰδέας μου ἐπὶ χάρτου καὶ νὰ περιγράψω ὅ,τι σώζεται ἐκ τῆς ἀνωθι ἐξελιχθείσης εἰκόνος συντόμως καὶ πιστῶς.

Ὡς πρὸς τὰς ἐλλείψεις τῆς «Περιγραφῆς μου» εἶμαι λίαν δυστυχής· διότι ἐγὼ μὲν δὲν ἠδυνάμην νὰ τὰς ἀποφύγω καὶ νὰ μὴ ἐνθουσιῶ καὶ νὰ γράφω περιπίπτουσα εἰς αὐτάς, οἱ δὲ φιλόκυπροι ἀναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι μου δύνανται καὶ νὰ τὰς συγχωρήσωσιν ἐπιεικείᾳ φερόμενοι, καὶ νὰ τὰς ἀποφύγωσιν ἢ νὰ τὰς ἀνασκευάσωσι ποιοῦντές τι κρεῖττον, χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Κύπρου, δημοσιεύοντες τὰς ἐπ' αὐτῶν κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις των.

(Κύπρος) **Πολυξένη Λοΐζιδάς**

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

ΚΒ'.

Ὡραιοτάτη ἡμέρα ἀνοίξεως. Παντοῦ φῶς, παντοῦ ζωή! Καὶ τὸ μαῦρον ἀκόμη χρῶμα, τὸ τόσον σύνηθες καὶ οἰκεῖον ἐν Σικάγῳ, ἀπὸ τῶν προσώπων τῶν ὑπηρετῶν μέχρι τῆς ἐξωτερικῆς ὄψεως τῶν μεγάρων, καὶ αὐτὸ ἀκόμη ὑπὸ τὸ ἄδολον, τὸ πλησιφαὲς, τὸ ἀγνὸν τοῦ ἡλίου φέγγος ἀποδίδει ἀργυριζούσας ἀναλαμπάς, ἀκτῖνας σχεδὸν φωτεινάς, ὡς τὰς παραγομένας ἐκ τῆς συγκρούσεως δύο χαλυβδίνων λογχῶν.

Εἶναι ἡμέρα ἀφιερωμένη εἰς ἐπισκέψεις, ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν δὲν τρέχω, δὲν σπεύδω, δὲν εἶμαι κατειλημμένη ὑπὸ νευρικοῦ πυρετοῦ. Ἀπολαμβάνω τὸν ἥλιον, τὴν φύσιν, τὴν λευκὴν λίμνην, τὸν ὡραῖον καὶ γαλανὸν, τέλος πάντων! οὐρανόν. Αὐτὸν ἰδίᾳ δὲν χορταίνω. Αὐτὸν προσπαθῶ νὰ ἀποτυπώσω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου, νὰ ἐφοδιασθῶ μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ ἁρμονίαν του διὰ τὰς ἄλλας ἡμέρας τὰς τεφρόχρους, τὰς σκοτεινάς, καθ' ἃς ὁ οὐράνιος θόλος μοὶ φαίνεται ἀραχνοσκεπής, ρυπαρός, ἄπλυτος, ἀκαλλώπιστος.

Οὕτω, βαδίζω μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, χωρὶς νὰ βλέπω οὔτε ἐμπρός, οὔτε ὀπίσω μου. Ἡ κ. Coonley, μεθ' ἧς εἰς ὡρισμένον σημεῖον, ἔχω συνέντευξιν ἀκριβῆ τὴν δεκάτην, καὶ ἥτις μέχρι τῆς ὥρας ταύτης μετέβη εἰς τὴν ἀγοράν, διέταξε τὰ τῆς ἡμέρας ἐν τῇ οἰκίᾳ, μετέβη εἰς τὰ γραφεῖά της διὰ τὴν μηνιαίαν ἐξέλεγξιν τῶν βιβλίων τοῦ συναιτέρου της, μὲ ἀναμένει βεβαίως πρὸ ἑνὸς τετάρτου, χωρὶς νὰ δύναται κἂν νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι γυνὴ ἀνεπτυγμένη, λογική, μὲ νοῦν, μὲ κρίσιν, ἔχουσα ἰδέαν στοιχειώδη τῆς ἀξίας τοῦ χρόνου, στέκεται καὶ χάνει τὸν καιρόν της ἐν ἐκστάσει, μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ καρδίαν καὶ ὀφθαλμοὺς ἐστραμμένους πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς τὸ γαλανὸν δῶμα τοῦ Θεοῦ. Ἀπολέσασα τὴν ὑπομονήν, ἔρχεται εἰς συνάντησιν μου, καὶ μὲ συλλαμβάνει οὕτω, ἐπ' αὐτοφώρῳ φλερταρίζουσαν μὲ τὸ ἀτελείωτον γαλανὸν ὕψος, ἀφῃρημένην, καὶ μὴ ἐνθυμουμένην πλέον οὔτε τὴν συνέντευξίν μας, οὔτε τὰς ἐπισκέψεις μας. . . . .

Μὲ βλέπει ἔκπληκτος, ἐκστατική. Τί συμβαίνει; μὲ ἐρωτᾷ. Ἐλάβετε λοιπὸν πολὺ εὐχαρίστους ἐπιστολάς,—ἐπρόκειτο νὰ μεταβῶ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον — Ὄχι, τῆς εἶπον, ἐρυθριῶσα— διότι ἔχω τὸ ἐλάττωμα νὰ ἐρυθριῶ συχνά, χωρὶς λόγον καὶ αἰτίαν.

Ἀλλ' οὐδέποτε σᾶς εἶδον τοιαύτην, μοὶ εἶπε, με τόσην ζωὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, μὲ τόσην εὐτυχίαν καὶ χαρὰν ἐζωγραφισμένην εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἀλλ' οὐδέποτε καὶ ἐγὼ εἶχον ἴδει τὸν οὐρανόν μας ἐδῶ, καὶ ἡ συνάντησίς μου αὕτη ἡ ἀνέλπιστος σήμερον μὲ ἐθεράπευσεν ἀπὸ τὴν νοσταλγίαν μου. Ἐσκέφθην τοῦτο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησα νὰ τὸ ἐκστομίσω. Ἐφοβήθην μήπως δὲν μὲ ἐννοήσῃ, μήπως μὲ ἐκλάβῃ ὡς παράφρονα. Ἔστρεψα μόνον ἓν βλέμμα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰ ἄνω, καὶ ἐλαφρά, εὔθυμος, μὲ καρδίαν περιχαρῆ τὴν ἠκολούθησα.

Τὰ σπουδαστήρια καὶ τὰ λαϊκὰ Ἄσυλα

Ἡ πρώτη ἐπίσκεψίς μας ἦτο διὰ γεροντοκόμην, φίλην τῆς φιλοξενούσης με. Δὲν τὴν εὕρομεν εἰς τὴν οἰκίαν της. Εἶναι εἰς τὰ σπουδαστήρια τῶν πτωχῶν, μᾶς ἀπήντησεν ἡ θαλαμηπόλος της. Ἡ παρακειμένη μεγάλη οἰκία ἦτο τὸ σπουδαστήριον τῶν πτωχῶν. Πρὸ τῆς οἰκίας προαύλιον κατάφυτον, καὶ κισσὸς πυκνὸς περιβάλλων σχεδὸν ὅλην τὴν ὑψηλὴν πρόσοψιν αὐτῆς.

Γυνὴ τεσσαρακοντοῦτις, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένη, μᾶς ὑπεδέχθη. Μᾶς εἰσήγαγεν εἰς ὡραίαν αἴθουσαν εὐπρεπῶς, ἀλλ' ὄχι πολυτελῶς διεσκευασμένην. Προπλάσματα ἐκ γύψου πολλῶν ἔργων τέχνης, ἐν οἷς καὶ Ρωμαϊκῆς, ἦσαν τοποθετημένα ἀνὰ πᾶν σημεῖον τῆς αἰθούσης. Ἐπὶ δὲ τῶν τοίχων ἀνηρτῶντο ἀντίγραφα τῶν ὡραιοτέρων ἔργων τῶν ἐπιφανεστέρων ζωγράφων.

Δύο νέοι, ὁ εἷς δεκαεπταετής, ὁ δὲ ἄλλος εἰκοσαετὴς ἀντέγραφον ἓν ἔργον διὰ μολυβδίδος, ἐν ᾧ νεᾶνις μόλις δεκαπενταέτις ἐζωγράφιζε μὲ χρώματα τὸ ἴδιον ἔργον. Ἀπὸ τῆς αἰθούσης ταύτης μετέβημεν εἰς τὰς βιβλιοθήκας. Χιλιάδες τόμοι βιβλίων ἀπὸ τῶν ἀσημοτάτων καὶ στοιχειωδῶν τῶν ἀναγνωστικῶν τοῦ λαοῦ, μέχρι τῶν ἐξόχων Ἀμερικανῶν καὶ ξένων συγγραφέων ἐν Ἀγγλικαῖς μεταφράσεσι. Μακραὶ τράπεζαι περιβαλλόμεναι ὑπὸ καθισμάτων ἀπετέλουν τὸ κέντρον τῶν βιβλιοθηκῶν τούτων, ἄνδρες δὲ καὶ γυναῖκες πάσης ἡλικίας, πτωχικώτατα ἐνδεδυμένοι, ἐκάθηντο καὶ ἀνεγίνωσκον. Εἰς ἄλλην βιβλιοθήκην, ἀπομεμακρυσμένην ἐντελῶς τοῦ ὅλου κτιρίου ἦσαν παιδία, ἄρρενα καὶ θήλεα, ἀσχολούμενα ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τεσσάρων κορασίδων εἰς Φρεβιλιανὰ παίγνια. Ὀλίγον ἀπωτέρω παρὰ τὴν ὀπισθίαν αὐλὴν, ἐν μοναχικῷ ἐντελῶς οἰκίσκῳ, ἦτο κτίριον, ἐν ᾧ ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα βρέφη ἐπετηροῦντο ὑπὸ τριακοντάδος τροφῶν. Τινὰ τούτων ὑγιέστατα καὶ ζωηρὰ ἐκοιμῶντο ἐντὸς τῶν μικρῶν κλινῶν των, ἄλλα ἐθήλαζον, καὶ ἄλλα ἔπαιζον ἐπὶ μαλακῶν κατὰ γῆς δερματίνων στρωμάτων.

Εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ κτιρίου τούτου ἀπόστασιν, ἦτο τὸ Ἄσυλον τῶν ἀπόρων ξένων σπουδαστῶν καὶ τὸ Ἄσυλον τῶν ἐργατίδων. Εἰς τὸ κάτω πάτωμα οἱ νέοι, εἰς τὸ ἄνω αἱ νέαι. Καὶ αἱ μὲν καὶ οἱ δὲ καταβάλλουν ἓν δόλαρ τὴν ἑβδομάδα ἐπὶ δικαιώματι κλίνης μετὰ συντρόφου ἐν τῷ αὐτῷ δωματίῳ, περιποιήσεως, φωτισμοῦ, καφφὲ καὶ ἄρτου. Ἐπὶ τῇ καταβολῇ ἑτέρου δολλαρίου ἔχουσι καὶ τροφὴν καὶ καθαριότητα.

Ἐὰν ἀσθενήσουν, ἔχουν ἰατρικὴν περίθαλψιν καὶ φάρμακα δωρεάν. Ἐὰν δὲν ἔχουν ἐργασίαν, μέχρις ἐξευρέσεως τοιαύτης τρέφονται καὶ συντηροῦνται ἐκεῖ ἐπὶ ἕνα μῆνα μὲ πίστωσιν. Ἔχουν ἀπεριόριστον ἐλευθερίαν καὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεών των. Καὶ εἶναι ἐν τούτοις παραδειγματικὴ ἡ συμπε-

ριφορὰ καὶ ἡ διαγωγή των. Ἐπειδὴ ἐκεῖ αἱ φιλικαὶ σχέσεις τῶν νέων μετὰ τῶν νεανίδων, δὲν ἐπάγονται ὡς ἐν Εὐρώπῃ κακοήθη ἐκμετάλλευσιν τῶν μὲν κατὰ τῶν δέ, ἀλλ' οὔτε δυσφημισμὸν καὶ κακολογίας προκαλοῦν, οἱ σύνοικοι μετὰ τῶν κυριῶν συνοίκων των διοργανόνουν μίαν μεταμεσημβρινὴν διασκέδασιν ἀνὰ πᾶσαν ἑβδομάδα, καθ' ἣν χορεύουν, κάμνουν μουσικήν, ὁμιλοῦν περὶ τέχνης, ἢ ἐξέρχονται εἰς ποδηλατιστικὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς ἐξοχάς, καὶ ὁπόθεν ἐπανέρχονται εὔθυμοι, πλήρεις σφρίγους καὶ ὑγείας, ἕτοιμοι νὰ συνεχίσωσι τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος οὕτω ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ ἀφομοιοῦται πρὸς κόλασιν, ὡς συμβαίνει διὰ τὴν παρ' ἡμῖν δυστυχῆ νεότητα τῶν τάξεων αὐτῶν.

Ἐκεῖ, βλέπετε, δὲν ὑπάρχουν δύο κατηγοριῶν ἄνθρωποι, ὡς ἐν Εὐρώπῃ. Ἄνθρωποι πλούσιοι, ἄεργοι καὶ εὐτυχεῖς· καὶ ἄνθρωποι πτωχοί, ἐργαζόμενοι καὶ δυστυχεῖς. Οἱ δεύτεροι ὡς καὶ οἱ πρῶτοι ἔχουν καθήκοντα ἀπαραβίαστα καὶ σεβαστὰ πρὸς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὰς τέρψεις καὶ ἀπολαύσεις τοῦ βίου. Ἐὰν συμβῇ—καὶ συμβαίνει βεβαίως ἐνίοτε—οἱ πλούσιοι νὰ λησμονοῦν τοῦτο, τοῖς τὸ ὑπενθυμίζουν αἱ σύζυγοι καὶ αἱ θυγατέρες των, αἱ πολὺ ὑπὲρ τῶν πτωχῶν ἐργαζόμεναι. Τοῖς τὸ ὑπενθυμίζουν ὅμως καὶ οἱ πτωχοὶ μὲ τὰς ἐννόμους ἀπεργίας των καὶ τὴν ὁμόφωνον καὶ ἀθόρυβον ἐξέγερσίν των.

Μία συνεδρίασις ἀπεργούντων.

Εἰς μεγάλην ἀπέραντον τοῦ Ἀσύλου τούτου αἴθουσαν ἐτελεῖτο ἀκριβῶς συνεδρίασις ἀπεργούντων καὶ ἀπεργουσῶν. Ἦσαν ὑπὲρ τοὺς διακοσίους καὶ ἐκ τῶν δύο φύλων, τῶν ἀνδρῶν ἐν πλειονοψηφίᾳ. Εἰργάζοντο εἰς ἐργοστάσιον ἐριούχων καὶ ἀπήτουν ἐλάττωσιν τῶν ὡρῶν τῆς ἡμερησίας ἐργασίας εἰς ὀκτὼ μόνον, καὶ μίαν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος πλὴν τῆς Κυριακῆς ἐλευθέραν, ὅπως φροντίζωσιν ἄνδρες καὶ γυναῖκες διὰ τὰ τέκνα των καὶ τὰ οἰκογενειακά των καθήκοντα.

Ἐν τάξει, ἐν πρωτοφανεῖ ἡσυχίᾳ, ἕκαστος ἠγείρετο τῆς θέσεώς του, ἀνέπτυσσε τοὺς λόγους δι' οὓς παρεπονεῖτο καὶ κυρία νέα πρὸ μεγάλης τραπέζης ἐλάμβανε σημειώσεις. Μετὰ τὸ πέρας τῆς καταθέσεως τῶν παραπόνων πάντων ἡ κυρία ἐποιήσατο ἓν εἶδος περιληπτικῆς προφορικῆς ἐκθέσεως τῶν ὅσων ἤκουσε, καὶ διετύπωσε τὰς προτάσεις ἃς, οἱ ἀπεργοῦντες θὰ ὑπέβαλλον πρὸς τὸν προϊστάμενόν των.

Πάντες τὴν ἐπεδοκίμασαν, ὑψοῦντες τὴν χεῖρα. Νεαρὰ μόνον ἐργάτις ἐπέφερε παρατήρησίν τινα λογικωτάτην διὰ τοὺς ἐργαζομένους εἰς την κατασκευὴν τῶν καστορίων, καὶ ἡ κυρία τὴν ἐπεδοκίμασε.

Ἡ ἀναφορὰ ἐγράφη καὶ ὑπεγράφη, καὶ οἱ ἀπεργοῦντες διελύθησαν. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τραπῶσιν εἰς τὰ οἰνοπωλεῖα, ὡς θὰ ἔπραττον οἱ ἡμέτεροι, ἵνα θύσωσι τῷ Βάκχῳ δαπανῶντες καὶ τὸ τελευταῖον αὐτῶν πεντάλεπτον, οὗτοι μετέβησαν εἰς τὰ λαϊκὰ σπουδαστήρια, ἔνθα τοὺς συνηντήσαμεν ἐπιστρέφουσαι.

Καὶ ἀπεκομίσαμεν ἐκ τῆς ἀπεργούσης ταύτης τάξεως τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ ἐν Ἀμερικῇ εἶναι νοημονέστεροι, εὐπρεπέστεροι καὶ εὐγενέστεροι καὶ ἀπὸ τοὺς ἡγέτας ἀκόμη τῶν πολιτικῶν διαδηλώσεων καὶ ἐξεγέρσεών μας, αἵτινες ἔχουν πάντοτε ὡς ἐπισφράγισιν ὕβρεις καὶ λοιδωρίας καὶ αἱματοχυσίας καὶ φόνους, σπανίως δέ τι πρακτικὸν καὶ ὠφέλιμον ἀποτέλεσμα.

ΓΥΝΗ ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

Ἀπὸ τῆς 14 Δεκεμβρίου ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας ἀριθμεῖ μίαν ἔτι διδάκτορα καὶ ἡ κ. Σοφία Germain, Maria Aguesi καὶ ἡ Κοβαλέφσκα μίαν ἔτι διάδοχον.

Ἡ διδάκτωρ Κλοῦμκε νεαρὰ Ἀμερικανὶς ἐξ Ἁγίου Φραγκίσκου ἐπεδόθη μετὰ ζήλου θαυμασίου εἰς τὴν σπουδὴν τῶν μαθηματικῶν τόσον δὲ διεκρίθη διὰ τὰς ἀστρονομικὰς καὶ ἀνακαλύψεις της καθ' ὃν χρόνον εἰργάζετο φοιτήτρια ἔτι ἐν τῷ Ἀστεροσκοπείῳ τῶν Παρισίων, ὥστε εἰς αὐτὴν εἶχεν ἀνατεθῆ ἡ δυσχερὴς ἐργασία τῆς συνθέσεως οὐρανίου χάρτου διὰ τοῦ νέου συστήματος τῆς φωτογραφίας.

Ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ἡ ἠθὴ διδάκτωρ τῆς Ἀστρονομίας εἰργάσθη μετὰ καταπληκτικῆς ἐπιτυχίας, καὶ διεκρίθη μεταξὺ ὅλων τῶν συνεργατῶν της.

Ἡ ὑπεροχὴ τῆς δος Κλοῦμκε δὲν εἶναι ποσῶς πρωτοφανὲς γεγονός. Ἀνέκαθεν εἰς πάντα τὰ σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια παρετηρήθη ἐξαιρετικὴ ἐπίδοσις τῶν γυναικῶν εἰς τὰ μαθηματικά. Ὁ γυναικεῖος ἐγκέφαλος, κατὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν διασημοτέρων φυσιολόγων προδίδει εἰδικήν τινα εὐκολίαν καὶ ἀντίληψιν τῶν πρακτικῶν ἐν γένει καὶ συγκεκριμένων ἐπιστημῶν. Ἐὰν λοιπὸν σπανίως σήμερον ἔχωμεν γυναικείους θριάμβους εἰς τὰς μαθηματικὰς ἐπιστήμας τοῦτο ἀποδοτέον ὄχι εἰς τὴν γυναικείαν ἀδυναμίαν ἀλλ' εἰς τὰ ἔθιμα καὶ τὰς γελοίας παραδόσεις αἵτινες ἀπέκλειον τὸ γυναικεῖον φῦλον ἀπὸ ἀνωτέρας ἐπιστημονικὰς σποδάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Λ. Χ. **Σουλινᾶ**. Πρὸ τῆς ἐκεῖθεν ἀναχωρήσεώς σας ὠφείλετε νὰ εἰδοποιήσητε, ἵνα μὴ τὰ φύλλα μας χάνωνται εἰς μάτην.—Καν Β. Α. **Πάτρας**. Ἐστάλη ἐγκαίρως. Ζητήσατε εἰς ταχυδρομεῖον. — Καν Ἀγ. Σ. **Χαλκίδα**. Ἐπιστολὴ μετ' ἀντιτίμου ἡμερολογίων ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Ἰσάριθμα ἀπεστάλησαν. Πάντα μετὰ δικαιώματος λαχείου. Γράφομεν.—Καν Ὅλ. Σκ. **Κέρκυραν**. Μὴ λησμονῆτε ὅτι ἕκαστον ἡμερολόγιον τιμᾶται δύο δρ. καὶ ὅτι ὀφείλετε δέκα δρ. πρώτων ἀποσταλέντων.—Καν Αἰ. Μ **Καλάμας**. Καὶ δὲν λυπεῖσθε νὰ κλείσητε τὸ παιδί αὐτοῦ εἰς τὸ σχολεῖον ἀπὸ τῆς ἡλικίας αὐτῆς; Ἐπιθυμοῦμεν νὰ σᾶς πείσωμεν νὰ μεταβάλητε γνώμην. Γράφομεν.—Καν Μ. Α. **Αἴγιον**. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 25 ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενεῖς φροντίδας. — Καν Εὐ. Τρ. **Βάρναν**. Φρ. χρ. 30 ἐλήφθησαν. Ἡμερολόγια ἀπεστάλησαν ὡς καὶ ζητούμενα τεμάχια μουσικῆς.—Δα Π. Α. **Πύργον**. Ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονῶ. Τὰ τετράστιχα ἐκεῖνα ἀληθῶς καταδιώκονται ἀπὸ τὴν τύχην. Οὐχ ἧττον προσεχῶς ἐκαινοποιεῖσθε.—Κον Ἰ. Ν. **Λάρνακα**. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 48 ἐλήφθησαν. Εὐγνωμονοῦμεν δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ὡ; πρὸς τὴν ἄλλην ὑπόθεσιν γράφομεν.—Δα Στ. Α.Π. **Ὕδραν**. Ἀπείρους καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Κολακευτικωτάτη ἐπιστολὴ μετὰ δρ. 18 ἐλήφθη. Καὶ πάλιν εὐχαριστοῦμεν θερμῶς καὶ γράφομεν προσεχῶς.—Καν Θ. Μ. **Πειραιᾶ**. Διὰ τὸν πρῶτον χορὸν ἓν λευκὸν φόρεμα ἐκ μουσελίνης, ἐκ τῶν τῆς κ. Καραστάματη εἶναι καταλληλότατον. Νέα κυρία εβαίως δύναται νὰ φέρῃ λευκὸν εἰς χορόν, τροποποιοῦσα ὀλίγον τὸ νυμφικόν της.—Καν Π. Μ. **Γουργεβον**. Εἶχε βραδύνει ἡ ἔκδοσις τῶν μετέπειτα ἀριθμῶν τ ς «Οἰκιακῆς,», οὗς συνεχίζομεν ἤδη.—Κ. Δ.Κ.Σ. **Δεδέαγατς**. Ἐπληρώθη παρὰ γραφείου Ἑστίας.—Καν Ε. Κ. **Πάτρας**. Ποία ἦτο ἡ προτέρα διεύθυνσίς σας ; —Καν Μ.Γ.Κ. **Τρίκκαλα**. Ἐπιστολὴ μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδα.—Κον Γ. Φ. **Τσωτύλιον**. Διατί νὰ μὴν εἰδοποιήσητε ἐνωρίτερον ; Θὰ συνενοηθῶμεν μετὰ τοῦ ἐν Κ)πόλει ἀντιπροσώπου μας, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι ἀποστέλλωνται ὑμῖν ἐκεῖθεν τὰ φύλλα.—Καν Εὐ. Κ. **Πάτρας**. Εὐγενὴς καὶ ἐνισχυτικὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 15 ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν καὶ ἐν ὀνόματι τῶν δυστυχῶν, ὑπὲρ ὧν προσφέρετε τὸν ὀβολόν σας.—Καν Μ. Λ. **Ζάκυνθον**. Συνεμορφώθημεν ὁδηγίαις σας. —Καν Ε. Π. **Ξηροχώριον**. Ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων δὲν ἐλήφθη. Οὐχ ἧττον ἡμερολόγιον ἀπεστάλη.—Καν Α. Γ. Π. **Ἐπισκοπὴν Ῥεθύμνης** Εὐχαριστοῦμεν διὰ κολακευτικωτάτην ἐπιστολήν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας.—Καν Εὐ. Π. Μ. **Ἰθάκη** Ἐλήφθη μετὰ καλῆς καὶ ὡραίας ἐπιστολῆς σας. Γράφομεν. —Καν Χ. Οἰ. **Κάρυστον**. Καὶ ἡμεῖς σᾶς εὐγνωμονοῦμεν δι' ἐνθουσιώδεις κρίσεις. Ἐλήφθησαν.—Καν Τ. Χ. Ν. **Κάρυστον**. Ὡς σεῖς ἐκ τῶν γραφομένων μου μὲ χαρακτηρίζετε, οὕτω καὶ ἐγὼ ἐκ τῆς ἀβρᾶς καὶ ὡραίας ἐπιστολῆς σας. Διαβιβάσατε θερμὰς εὐχαριστίας, πρὸς εὐγενεῖς συμπολίτιδάς σας. Ὅσα ἐκ τῶν ἡμερολογίων-τῶν παρελθόντων ἐτῶν ὑπῆρχον σᾶς ἀπεστάλησαν.—Καν Α. Αν. **Ἀθήνας**. Βεβαίως ἐξεπλάγημεν, ἀλλὰ καὶ ἐχάρημεν ἐνταυτῷ. Ποῦ δύναται νὰ σᾶς ἴδῃ τις ; Ποία εἶναι ἡ νέα ἐν Ἀθήναις διεύθυνσίς σας; —Δα Ε Π. **Ἀλεξάνδρειαν**. Εὐγνωμονῶ δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Γράφω.—Καν Ε Κ. **Λαμίαν**. Πάντοτε καλὴ καὶ πρόθυμος. Θερμῶς εὐχαριστῶ, ἐλήφθησαν.—Κον Γ. Μ.Θ. **Πάτρας**. Ὄχι μὲ μαῦρα ἐνδύματα καὶ μαῦρα χειρόκτια, διότι θὰ φαίνεσθε πενθῶν.—Κον Φ. Δ. Μ. **Κεφαλληνίαν**. Ἐστάλησαν. — Κον Ε Ζ. **Σίφνον** Εὐχαριστοῦμεν. Ἐστάλησαν δέκα πέντε. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—Καν Αἰ. Δρ. **Ζαγαζίκ**. Ὡραία ἐπιστολή σας μετὰ χρημάτων ἐλήφθη. Εὐγνωμονοῦμεν. Γράφομεν.—Καν Σ. Μ. **Βάρναν**. Λυποῦμαι διότι τὰ γραφόμενά μου δὲν σᾶς ἀρκοῦν, ἀλλὰ θέλετε καὶ δι' ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας ἀνάπτυξιν συζητήσεων. Δυστυχῶς εἶμαι πολυάσχολος τόσον, ὥστε οὐδὲ στιγμὴν δύναμαι νὰ διαθέσω, ὅπως σᾶς εὐχαριστήσω.—Καν Μ. Β. Ζ. Εἶχον γράψει πρὸ δεκαπενθημέρου, συναποστέλλουσα καὶ κανονισμόν. Ζητήσατε εἰς ταχυδρομεῖον. —Καν Μ. Η. **Γαλαξείδιον**. Πόσον μὲ καθιστᾶτε εὐτυχῆ μὲ τὰ ὡραῖα τῆς καλῆς καρδίας σας λόγια. Ἀντίτιμον ὀκτὼ ἡμερολογίων ἐλήφθη. Εὐγνωμονῶ. — Κον Ἐμ. Β. **Χαλκίδα**. Ἡ ἐκ Θηβῶν δις Β. ἐπέστρεψεν ἡμῖν τὸ φύλλον. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν.—Καν Κ. Σ **Ασμίαν**. Ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. Δὲν εἶσθε ἐξ ἐκείνων, οἵτινες λησμονοῦνται.—Καν Αἰ Κ. **Κεφαλληνίαν**. Ἀντίτιμον ἐκ δρ. 18 ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας.—Κον Ἰ. Δ. **Ζαχοράν**. Ἡ ἀδρότης καὶ ἡ εὐγένειά σας μᾶς συνεκίνησαν. Ἀλλὰ δὲν δεχόμεθα ἢ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς διαθέσεως αὐτῶν. Ἀντίτιμον ἐλήφθη.—Καν Ν. Σ. **Βῶλον**. Πρὸς ὑμᾶς ἀπηυθυνόμεθα. Ἀλλ' ἡ κατὰ τοὺς δύω τελευταίους μῆνας συσσώρευσις τόσης ἐργασίας μᾶς ἠμπόδισε νὰ φανῶμεν συνεπεῖς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μας. Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἀφεύκτως.—Δα Ὅλ.Κ **Μελίτην**. Εὐχαριστοῦμεν δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Καν Α. Η Λ. **Βραΐλαν**. Πληρώσατε εἰς τὸν αὐτόθι κ. Καντιανίδην..—Κον Φ. Δ. Μ. **Κεφαλληνίαν**. Ὄχι τρία, ἀλλὰ ἕξ. Μέχρι τέλους Φεβρουαρίου θὰ ληφθῶσι καὶ τὰ λοιπὰ τέσσαρα. 5 δρ. ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — Κας κ. Α. Σ. Βρ. **Adjad, Ο. Α. Κ. Κυπαρισσίαν**, Α. Ν. Β. **Κέρκυραν**, Φ. Δ. Μ. **Ἀργοστόλιον**, Κ. Π. **Αἰδηψόν**, Ζ. Π. Π. **Γύθειον**, Λ. Ρ. **Πορταρηάν**, Αἰ. Ν. Γ. **Δρακηάν**, Β. Ζ. **Σάμην Κεφαλληνίας**, Π. Π. Κ. **Κυπαρισσίαν**, Εὐ. Κ. **Ἄνδρον**, Ζ. Π. **Θήραν**, Ἰ. Ἱρ. **Πάτρας**, Ν. Β. **Θήραν**, Ζ. Κ. **Λευκάδα**, Εὐ. Ν. Π. **Βουκουρέστιόν**, Ε. Π. **Βῶλον**, Χρ. Ἰ. **Μεσολόγγιον**, Εὐ. Σπ. **Πύργον**, Β. Δ. **Αἴγιον**, Π. Γ. Π. **Κεφαλληνίαν**, Π. Β. **Κέρκυραν**, Α. Σκλ. **Πάτρας**, Α. Ἀνδρ. **Κέρκυραν**. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

Η ΣΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Ἐὰν αἱ ἰδιωτικαὶ ἐμπορικαὶ ἑταιρίαι καὶ ἑνώσεις ναυαγοῦν κατὰ τὸ πλεῖστον ἐν Ἑλλάδι, ἡ Στρατιωτικὴ Ἕνωσις εἶναι ἡ μόνη ἥτις κατώρθωσε νὰ ἐπιζήσῃ, νὰ ἑδραιωθῇ, νὰ προοδεύσῃ, νὰ καταστῇ παράγων εὐεργετικὸς διὰ τὰς οἰκογενείας τῶν ἀνδρῶν τοῦ στρατοῦ, ὡς καὶ δι' εὐρύτερον ἔτι κύκλον Ἀθηναϊκῶν οἰκογενειῶν.

Ἡ ἐκμετάλευσις ἐμπόρων τινων τοκογλύφων, εἰς τὰ θυλάκια τῶν ὁποίων μετεφέρετο ἀνεπαισθήτως ὁλόκληρος ἡ μισθοδοσία τοῦ ἀξιωματικοῦ, ἐξέλιπεν ἤδη. Ὅ,τι ἐκέρδιζον ἐκεῖνοι τὸ κερδίζουν σήμερον αὐτοὶ οἱ ἀξιωματικοὶ ἐκ τῶν γενναίων ποσοστῶν τῶν μετοχῶν των, καὶ ἐκ τῶν εὐθυνοτάτων προμηθειῶν πάντων τῶν χρειωδῶν τοῦ οἴκου των.

Πάντα τὰ ἐδώδιμα, πάντα τὰ ἀποικιακά, ἀπὸ τοῦ ἀλεύρου μέχρι τοῦ ἀλατοπιπέρου, πᾶν ὅ,τι ἀναγκαιεῖ εἰς οἰκογένειάν τινα δι' ἐσπρόρρουχα, φορέματα γυναικεῖα, ἐνδύματα ἀνδρικὰ καὶ παιδικά, ἐπανοφόρια, πάντα τῆς ἐκλεκτοτάτης ποιότητος καὶ εἰς τιμὰς κατὰ 30 ο)ο ὑποδιεστέρας τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις ἐμπορικοῖς καὶ παντοπωλείοις προμηθεύεταί τις ἐκ τῶν καταστημάτων τῆς Στρατιωτικῆς Ἑνώσεως.

Αἱ οἰκογένειαι τῶν στρατιωτικῶν ἀνέπνευσαν. Μετ' αὐτῶν δὲ καὶ πλῆθος ἄλλων οἰκογενειῶν, αἵτινες μὲ τὸ ὄνομα γνωστοῦ ἢ συγγενοῦ ἀξιωματικοῦ προμηθεύονται εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως εὐθηνὰς πάντα τὰ ἀναγκαιοῦντα εἰς τοὺς οἴκους των.

Πολλαὶ κυρίαι ζητοῦσαι νὰ συνδυάσωσιν ἐν ταῖς προμηθείαις των τὸ καλὸν μετὰ τοῦ εὐθηνοῦ, ἂς ἐπισυφρῶσι τὴν ἄνωθεν τῶν καταστημάτων Κωνσταντινίδου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ Στρατιωτικὴν Ἕνωσιν.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ναί. Καὶ πρὶν ἢ ἔτι ἡ Φράνς συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως, ἡ Τερέζα ἐξηκολούθησεν: Θὰ ἀποσυρθῶ εἰς ἓν μοναστήριον, μέχρις οὗ ὁ Ἀνδρέας δυνηθῇ νὰ μοὶ δώσῃ τὸ ὄνομά του.

Ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς αὐτόν, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι ἡ εὐτυχία, τὸ μέλλον μας εἶναι ἐξησφαλισμένα.

Ἡ Τερέζα εἶχε δίκαιον νὰ τρέφῃ τοιαύτας ἐλπίδας. Εἶχεν ἐννοήσῃ καλῶς ποίαν χρυσῆν καρδίαν καὶ ἰσχυρὰν θέλησιν ἐνέκλειον τὰ στήθη τοῦ μνηστῆρός της.

Τῷ ὄντι ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν πρὸ ἑνὸς ἔτους εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ βιομηχανικὸν κατάστημα εἶχεν ἐπεδόθῃ μετὰ τοιαύτης ζέσεως εἰς τὸ ἔργον του, ἔδειξε δὲ τόσην ἱκανότητα καὶ ἐπιμέλειαν, καὶ τόσην ἐνεργητικότητα, ὥστε τὰ ἀποτελέσματα εἶχον ὑπερβῇ τὰς προσδοκίας του.

Ἐκέρδιζε ἤδη 12 χιλιάδας φράγκων κατ' ἔτος καὶ εἶχεν ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ τῷ δοθῇ καὶ μερίδιον ἐκ τῶν κερδῶν βραδύτερον.

Ἀλ! ἡ Τερέζα δὲν θὰ εὑρίσκετο μετανοημένη διὰ τὴν ἐκλογήν της!

*
* *

Ἐνῷ ἡ δεσποινὶς δὲ Ροσεμβὲλ ἐμερίμνα ἐν τῷ μοναστηρίῳ περὶ τοῦ σχεδίου τοῦ μέλλοντος βίου αὐτῶν, ἡ Φράνς ἔτρεχεν εἰς τὸ σύνηθες καταφύγιόν της, εἰς τὴν νονάν της.

— Ὦ! νονά μου, νονά μου καλή! ἀνεφώνησεν ἡ Φράνς ριπτομένη εἰς τὴν ἀγκάλην της καὶ πικρῶς θρηνοῦσα· δὲν εἰξεύρεις τί ἐπάθαμεν!

Ἡ βαρώνη ὠχρίασεν ἐλεφρῶς.

Ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ μοναδικὴν ἀδυναμίαν διὰ τὴν Φράνς.

— Τί συμβαίνει; ἀπήντησε μετὰ πλήρους γαλήνης. Διὰ νὰ κάμνῃς, ὅπως κάμνεις, φαίνεται ὅτι θὰ συμβαίνουν πολὺ σπουδαῖα πράγματα.

— Ἔφυγε ἡ Τερέζα!

— Ἀ!... ἐξηγήθητε καλλίτερα.

— Ἀπὸ χθὲς ἔγινεν ἐνήλικος... ἐζήτησε λοιπὸν ἀπὸ τὸν πατέρα τὴν συναίνεσίν του διὰ νὰ ὑπανδρευθῇ...

— Νὰ ὑπανδρευθῇ;.. ποῖον;

— Τὸν Ἀνδρέαν Δανζελῦ τὸν πρώην γραμματέα τοῦ κόμητος δὲ Ροσεβέλ.

— Ἀ! Καὶ τὸ εἴξευρες αὐτὸ σύ;

— Τὸ εἶχον μαντεύσει μόνον.

— Διατί δὲν μὲ τὸ εἶπες;

— Ἦτο μυστικὸν τῆς ἀδελφῆς μου.

— Ἐξακολούθει.

— Ὡς φαίνεται ὁ πατήρ μου ἦτο ἕτοιμος νὰ δώσῃ τὴν συναίνεσίν του, καὶ εἶχεν ἀρχίσει μάλιστα νὰ τὴν δίδῃ ἐγγράφως, ὅταν ἔρθασεν ἀῆρνης ἡ κόμησσα. Τότε συνέδησαν δυσάρεστα μεγάλα μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Τερέζας.

«Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ ἴδῃ πλέον, χωρὶς νὰ ἀποχαιρετήσῃ κἂν τὴν Σιβύλλην, ἐνῷ ἡμεῖς τὴν ἐνομίζαμεν ἐν τῷ ὀἶκῳ εὑρισκομένην ἕως σήμερον τὸ πρωΐ.

— Καὶ ποῦ ἐπῆγεν;

— Εἰς ἓν μοναστήριον, πιστεύω, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βεβαία περὶ τούτου.

— Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσωμεν ἐκεῖ.

Εἶτα μετά τινας στιγμὰς σιωπῆς ἡ Παυλίνα ἐξαίφνης εἶπε τῇ Φράνς:

— Γνωρίζεις τὸν κ. Δανζελῦ δὲν εἶναι ἔτσι, μικρά μου;

— Ἔζησα πλέον τῶν τριῶν ἐτῶν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ αὐτόν.

— Τί χαρακτῆρα ἔχει;

— Μοῦ ἐφάνη πάντοτε πολὺ καλός.

— Πῶς ἦτο μὲ τὴν Τερέζαν;

— Ἐπιφυλακτικότητος παγερᾶς, καὶ βεβαίως αὐτὴ ἔκαμε τὰ πρῶτα βήματα.

— Ἠξεύρεις ποῖαι εἶναι αἱ προθέσεις τῆς ἀδελφῆς σου διὰ τὴν περιουσίαν, ἡ ὁποία θὰ περιέλθῃ εἰς αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ κόμητος;

— Ὦ! ἡ Τερέζα δὲν συνειθίζει νὰ κρύπτῃ τὰς ἀποφάσεις της, ὡς καὶ τὰς τοῦ μνηστῆρός της ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, οὔτε ὁ εἷς, οὔτε ὁ ἄλλος ἐννοοῦν νὰ πάρουν λεπτὸν ἀπὸ τὴν κληρονομίαν αὐτήν.

— Σοὶ τὸ ἐδήλωσεν.

— Εἰς ἐμὲ τὴν ἰδίαν χθές. Ἐσκόπευε νὰ ὑπάγῃ σήμερον εἰς ἕνα συμβολαιογράφον καὶ νὰ κάμῃ παραίτησιν ἀπὸ τῆς περιουσίας της ὑπὲρ ἐμοῦ. Ἠρνήθην ἐπιμόνως καὶ ὁριστικῶς.

Ἔχομεν πεποίθησιν ὅτι θὰ μᾶς εὐγνωμονοῦσι διὰ τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς, ἃς γράφομεν σήμερον καὶ ὅτι ἐν τῷ μέλλοντι πᾶσαν ἀγοράν των, ἀπὸ τῶν γυναικείων εἰδῶν, ἅτινα κυρία γαλλὶς μετ' εὐγενείας καὶ ἀφρότητος πωλεῖ. μέχρι τῶν εἰδῶν τοῦ μαγειρίου των πάντα, θὰ προμηθεύονται ἐκ τῶν καταστημάτων τῆς Στρατιωτικῆς Ἑνώσεως.

Ὑπὲρ τοῦ Νοσοκομείου τῶν Ἀνιάτων.

Ἀνώνυμος ἐκ Πατρῶν δρ. 12

Ὑ'πὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐργατίδων,

Τακτικὴ ἀναγνώστρια ἐκ Βουκουρεστίου δρ. 20

Ὑπὲρ τῆς πτωχῆς Παπαπαυλάκη

Τακτικὴ ἀναγνώστρια ἐκ Βουκουρεστίου δρ. 30

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Καθαρίζετε καὶ στιλπνότε τὸ ξύλον τῶν ἐπίπλων σας μὲ λιναρόλαδον κατερεβινθίνην.

Ὅταν τρώγετε πίνετε ἐκ διαλειμμάτων ὀλίγον ὕδωρ.

Πίνετε ἀνὰ πᾶσαν πρωΐαν νῆστις, ἥμισυ ποτήριον ψυχροῦ ὕδατος. Τονόνει τὸν στόμαχον καὶ προκαλεῖ τὴν ὄρεξιν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ποτὸν δι' ἑσπερίδας. Ὅσα ποτήρια θέλετε νὰ κάμετε, κτυπήσατε εἰς ἀφρὸν τόσα κίτρινα αὐγῶν, μὲ τόσα κουτάλια ζάχαριν ψιλοκοπανισμένην. Προσθέσατε εἰς τὸ κρεμῶδες τοῦτο ρευστὸν ἀνὰ ἓν κουταλάκι κίρς (Kirseh) ἢ ροῦμι δι' ἕκαστον ὠὸν καὶ σερβίρετε ἀμέσως εἰς τὰ ποτήρια. Τὸ ποτὸν τοῦτο δὲν πρέπει νὰ μείνῃ, ἀλλὰ προσφέρεται ἀμέσως.

ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

(Ἀπέναντι οἰκίας Κούππα).

Πάντοτε τὸ συγκεν ρωτήριον τῆς καλλιτέρας κοινωνικῆς τάξεως τῶν Ἀθηνῶν. Πάντοτε ἡ γλυκεῖα ἑστία τοῦ κόσμου τῶν σακχαρωτῶν καὶ γλυκισμάτων, ἐν ᾧ πᾶσα ἀπαίτησις ἱκανοποιεῖται, πᾶς ὀνθαλμὸς τέρπεται. Τὸ ἰαρκὲς προμηθευτήριον τῶν ὡραίων τουρτῶν καὶ διπύρων τοῦ τεῖου καὶ κέϊκ, καὶ σακχαροπήκτων καρπῶν καὶ φονταν καὶ λικὲρ καὶ σιροπίων καὶ παντὸς ὅ,τι ἀπαιτεῖται δι' ἑσπερίδας καὶ χορούς. Καὶ πάντοτε τὸ εὐθηνότερον εἰς τὰς τιμὰς καὶ τὸ ἀβρότερον εἰς περιποιήσεις καὶ ποσθυμίαν.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινῆς τελειότητος Στέφανα τῶν Γάμων πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστὸν παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. **Ἐργοστάσιον** ἀνθέων τεχνητῶν **Ἀδελ. Παπαγιάννη,** ὡς καὶ τὰ σχετικὰ αὐτῶν ἤτοι **Κορδέλλας Λαμπάδας** κλπ. **Γυρλάντας Νυμφικάς, Ἄνθη αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλιστα** δι' ἑορτὴς **Στεφάνους Κηδειῶν** ἀπὸ δραχ. 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὅμοιον μόνον ἐν Παρισίοις οὐδαμοῦ ἀλλοῦ, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Κ. ΑΝΤΩΝΑΚΗ

Ὁδὸς Ἀθηνᾶς. Πλατεῖα Βαρβακείου.

Ἐκτὸς τῶν ἐδωδίμων καὶ τροφίμων περὶ ὧν ἀλλοτε ἐγράψαμεν, τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ἀπέναντι τῆς ἀγορᾶς ἐδωδιμοπωλεῖον τοῦ κ. Ἀντωνάκη, ἐπρομηθεύθη κατ' αὐτὰς ἐκ Ρωσσίας τέϊον ἀρίστης ποιότητος, τὸ ὁποῖον πωλεῖ εἰς τιμὰς εὐθυνοτάτας.

Καὶ ρούμια, καὶ κονιάκ, καὶ σπαρματσέτα, καὶ σταφίδας, καὶ κάστας νέου ἐργοστασίου καὶ πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ χρηστιμεύσῃ, πωλεῖται εὐθυνότατον. Τὴν πώλησιν συνοδεύει μεγίστη προθυμία τῆς ὑπηρεσίας.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ

ΩΡΑΙΑ ΚΟΜΨΑ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Τόσον κομψὰ καὶ στερεά, ὥστε νὰ ἀμιλλῶνται πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ τῶν τελειοτέρων συστημάτων εἶναι τὰ ἔπιπλα, τὰ κατασκευαζόμενα καὶ πωλούμενα ἐν τῷ ἐργοστασίῳ **Δ. Βουρνόβαλη,** ἀπέναντι τῆς **Χρυσοσπηλεωτίσσης,** ἐπὶ τῆς **ὁδοῦ Αἰόλου.**

Τράπεζαι πολυτελεῖς, γραφεῖα, κονσόλαι, ἱματιοφυλάκεια, καθίσματα, ἔδραι πολυτελεῖς, ἀνακλιντῆρες, ὅλα ταῦτα ἀπαραμίλλου τέχνης καὶ εὐσυνειδήτου ἐργασίας πωλοῦνται εἰς τιμὰς κατωτέρας παντὸς συναγωνισμοῦ.

Διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ παθήσεων τοῦ στομάχου καὶ τῶν νεφρῶν.

ΙΑΜΑΤΙΚΟΝ ΥΔΩΡ ΣΑΡΙΖΑΣ ΑΠΟΙΚΙΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΜΑΡΟΥ ΑΛΕΞ. ΡΑΪΣΗΣ

Οὔτε τὰ νερὰ τοῦ Wiehy, οὔτε οὐδεμία ἄλλη δίαιτα δύναται νὰ ἐπιδράσῃ τόσον ἐπωφελῶς εἰς τὰς παθήσεις τῶν νεφρῶν καὶ τοῦ στομάχου, ὅσον τὸ ὡραῖον καὶ διαυγέστατον ὕδωρ τῆς Ἄνδρου, τὸ ὁποῖον διαλύει ἐντελῶς τὴν ψάμμον, καὶ τοὺς λίθους καὶ ἀνακουφίζει μεγάλως τοὺς πάσχοντας.

Μέχρι τοῦδε ἀτάκτως διεξήγετο ἡ μεταφορὰ αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας. Ἤδη ὅμως ἱδρύθη ἑταιρία παρὰ τῶν ἀδελφῶν ΜΠΙΣΤΗ, οἵτινες παραδίδουσι τὸ ὕδωρ τῆς Ἄνδρου εἰς μεγάλας δαμιτζάνας φερούσας τὴν σφραγῖδα ταύτην ἀντὶ δραχ. ΕΞ (6) ἑκάστην.

Ἡ ἀποθήκη αὐτῶν εἶναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ *Ζωοδόχου Πηγῆς* ἀριθ. 10 εἰς Ἀθήνας καὶ εἰς τὸ καφενεῖον «Ἄνδρος», Πλατεῖα Τζελέπη παρὰ τῷ Ν. Λεφάκη εἰς Πειραιᾶ.

— Τί ἀπεφάσισε τότε;

— Ὦ! τὴν ἠξεύρετε τὴν Τερέζαν, νονά. Τὰ ἐμπόδια δὲν τὴν σταματοῦν.

«— Τότε λοιπόν, εἶπε, ὅταν ἀποθάνῃ ὁ κόμης, δίδομεν τὴν περιουσίαν εἰς τοὺς πτωχούς. Ὁ μόνος καὶ ρητὸς ὅρος, τὸν ὁποῖον ἀπήτησεν ὁ Ἀνδρέας διὰ νὰ γείνῃ τὸ συνοικέσιον αὐτὸ ἦτο ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ ἀπὸ ἐμὲ οὔτε λεπτόν, ὅτι ὅ,τι καὶ ἂν ἔχω θὰ προέρχηται ἐκ μέρους του. Τὴν συμφωνίαν αὐτὴν δὲν θὰ τὴν παραβῇ κανεὶς ἐκ τῶν δύο μας!»

Ἡ κυρία Γιακῶβσεν εἰς τὴν ὁποίαν ἔκαμαν μεγάλην ἐντύπωσιν οἱ λόγοι οὗτοι, ἐσκέπτετο.

— Ἄκουσε, εἶπε τέλος. Ὁ Ἀνδρέας Δανζελοῦ εἶναι ἄξιος τῷ ὄντι νὰ δείξῃ τοσαύτην ἀφιλοκέρδειαν. Ὑπάρχουν ὡραῖα προηγούμενα ἐν τῷ βίῳ του. Παρεχώρησε τὴν μητρικήν του κληρονομίαν διὰ νὰ σώσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κόμητος πατρός του, νομίζω. Ναί. Τὸ τοιοῦτον δὲ δὲν ἀπαντᾷ τις συχνὰ εἰς τὰς ἡμέρας μας. Ἐκτὸς τούτου, αὐτός, ὁ μαρκήσιος, πραγματικώτατος μαρκήσιος δὲ Σαὶν Ζὰν δ' Ἀνζελοῦ, ὁ ἀνατραφεὶς ἐν ὅλαις ταῖς ἀναπαύσεσι μεγάλου καὶ πλουσίου οἴκου, νὰ κάθεται τώρα νὰ ἐργάζεται ὡς πτωχὸς ὑπαλληλίσκος. διὰ νὰ κερδίζῃ ἐν τῷ ἱδρῶτι τοῦ προσώπου του τὸν ἄρτον του, καὶ νὰ ζῇ ἀσήμως ἐν θυσίαις καὶ στερήσεσιν!... Ἰδοὺ κἄτι, τὸ ὁποῖον παραδέχομαι ὅτι τὸ κάμνουν καὶ ἄλλοι. Οἱ ἄλλοι ὅμως αὐτοὶ δὲν ἔζησαν τὴν ἀρχοντικὴν ζωὴν τὴν ὁποίαν ἔζησεν αὐτός.

«Ἔπειτα αὐτὸς ὑπεβλήθη εἰς τὰς στερήσεις αὐτὰς μόνον καὶ μόνον ἀπὸ αἴσθημα τιμῆς.

«Διὰ ταῦτα ὁ Ἀνδρέας Δανζελοῦ μὲ φαίνεται ἄξιος μεγάλης ὑπολήψεως ἄνθρωπος.

Μένει τώρα νὰ μαθωμεν ἂν τυχὸν τῷ φαίνεται τώρα βαρεῖα ἡ θυσία του, ὡς καὶ ὁ ἄσημος καὶ πτωχὸς βίος, τὸν ὁποῖον κάμνει, δηλαδὴ ἂν τὰ αἰσθήματα τὰ ὁποῖα ἐξέφρασε πρὸς τὴν Τερέζαν εἶναι ἀληθῆ, ἢ ἂν ὑποκρύπτουν ἐπιτηδείως πλεονεκτικοὺς σκοπούς.

Σκέπτομαι ὅμως ὅτι ἔρθασεν ἡ ὥρα νὰ κρίνωμεν αὐτὸν τὸν νέον, καὶ θὰ τὸν κρίνωμεν.

— Πῶς;

— Δὲν εἶναι ζήτημα ὅτι ἡ κόμησσα, ἤτις τοὺς μισεῖ, θὰ τοὺς καταστρέξῃ πᾶσῃ δυνάμει. Οὕτω καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Τερέζα θὰ διέλθωσι δι' ἀρκετῶν δοκιμασιῶν. Θὰ ἴδωμεν ποίαν διαγωγὴν θὰ δείξῃ κατὰ ταύτας ὁ Ἀνδρέας Δανζελοῦ.

«Ἂν εἶναι ὁποῖος σὺ τὸν ὑποθέτεις, ἡ δοκιμασία θὰ τὸν καταστήσῃ ἀνώτερον ἔτι, τότε δὲ ἐγὼ θὰ φροντίσω δι' αὐτόν.

«Ἂν ὅμως φανῇ ὅτι τὴν Τερέζαν τὴν ἐνυμφεύθη μόνον καὶ μόνον διὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Δὸν Ζοζέ, θὰ ἀδημονήσῃ, θὰ δυσανασχετῇ. Θὰ εἶναι ὅλος ἀγανάκτησις. Τότε ἡ Τερέζα βλέπουσα τὴν ἀπάτην της, θὰ κάμῃ καλὰ νὰ ἐπανέλθῃ πλησίον σου.

— Καλά, νονά, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ θὰ ὑποφέρῃ!...

— Ἔχει ἀνάγκην ἑνὸς μαθήματος. Δὲν πρέπει νὰ φαντάζηται τὴν ζωὴν διάφορον ἀπὸ ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι,

— Μὰ εἶναι ἀδελφή μου! καὶ τὴν ἀγαπῶ, τὴν ἀγαπῶ!...

— Ἦλθες νὰ ζητήσῃς τὴν συμβουλήν μου· δὲν εἶναι ἀλήθεια;

— Ἡ Τερέζα ἔρυγε μὲ τρόπον ἄτοπον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Σ:βὴν δυσαρεστημένη δὲ καὶ μὲ σέ. Ἄφες την ἥσυχον διά τινα καιρόν. Ἔπειτα... βλέπομεν.

Ἂν καὶ μεγάλως θλιβομένη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ συμβουλῇ, ἡ Φράγκα ὑπέκυψεν εἰς ὅ,τι ἤθελεν ἡ κυρία Γιακῶβσεν.

* * *

Ἡ προθεσμία ἣν ὁρίζει ὁ νόμος ἀπὸ τῆς προκηρύξεως τοῦ γάμου μέχρι τῆς τελέσεως αὐτοῦ παρῆλθεν ὡς παρέρχονται τὰ πάντα, καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου ἔφθασε διὰ τὸν Ἀνδρέαν καὶ τὴν Τερέζαν

Μόλις εἶδον ἀλλήλους κατὰ τὰς ὀλίγας ἐκείνας ἑβδομάδας.

Καὶ ὁ Ἀνδρέας δὲν εἶπε κἂν εἰς τὴν μνηστήν του ποῦ ἔκειτο ἡ πρώτη φωλεὰ τῶν ἐρώτων των, θέλων οὕτω νὰ ἐκπλήξῃ αὐτήν.

Πρωΐαν τινὰ τοῦ Αὐγούστου παρέλαβεν αὐτὴν ἐφ' ἁμάξης.

Τὴν προτεραίαν εἶχεν ἤδη παραλάβῃ τὰς ἀποσκευὰς θέλων ν' ἀπολαύσῃ τὴν ὑπεστάτην χαρὰν τοῦ νὰ διευθετήσῃ ὁ ἴδιος τὰ ἐρμάρια. Ἡ ἡμέρα ἦτο λαμπρά. Ὁ ἥλιος ἔλουε τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς λεωφόρους. Ἡ πολλὴ κίνησις τῶν Παρισίων ἐφαίνετο ζωηροτέρα καὶ ἐντονωτέρα· Οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔχοντες ἐργασίαν ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς.

Πληθὺς γυναικῶν, ἐργατίδων ἢ ἀνηκουσῶν εἰς τὴν ἀστικὴν τάξιν, περιεστοίχιζον χιλιάδας μικρῶν ἁμαξίων σταθμευόντων κατὰ μῆκος τῶν πεζοδρομίων ἐντὸς τῶν ὁποίων τὰ λαχανικά, αἱ ὀπῶραι, οἱ ἰχθῦς ἡπλοῦντο ποικιλώτατα ὡς πρὸς τὰ χρώματα.

Τὰ ἄνθη ἰδίως, τὰ ρόδα μὲ τὰς μεθυστικωτάτας αὐτῶν ἀποπνοίας, τὰ θαυμάσια ρόδα τοῦ Αὐγούστου, ἐβαλσάμωναν τὴν ἀτμοσφαῖραν διὰ τῶν διαπεραστικωτάτων ἀρωμάτων των.

(Ἀκολουθεῖ)